

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Udvalgets Indstilling om Valgets Godkendelse (se Tillæg B. Sp. 212).

vedtoges enstemmig med 64 Stemmer.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Statsskovvæsenets Lønningsforhold m. v.

Forhandlingen genoptoges.

Zahle: De Bemærkninger, som jeg her ønsker at fremsætte, slutte sig ikke til nogen Enkelthed i det foreliggende Forslag. Det er nogle Bemærkninger, som Lovforslaget giver mig en — forhaabentlig vil man finde det — passende Anledning til at fremsætte. Naar en Skovarbejder ved Vintertid skal gaa hjemme fra tidlig om Morgen og tilbringe hele Dagen i Skoven og ikke har andet at leve af end den tørre Mad, han bringer med, i Reglen blot noget Rugbrød med Margarine paa og lidt Ost og dertil en Flaske Øl, gaar det som Regel saadan, at saavel Mad som Øl fryser for ham. At sidde ude i Skoven og spise frossen Mad og dertil drikke iset Øl tror jeg ikke noget Menneske kan udholde uden at finde det nødvendigt at skaffe sig en Stimulans. Den Stimulans, der saa nærmest frembyder sig under disse Forhold, er Brændevinen, og som Forholdene nu ere, bliver Brændevin derfor en Livsfornødenhed for disse Mennesker, hvilket er i høj Grad sørgeligt. Men det nytter ikke, at man ofrer smukke Ord derpaa og beklager det, dersom man ikke vil gøre noget for at rette Forholdene og lægge dem saaledes, at disse Mennesker kunne faa en anden og sundere Stimulans end den falske Ven, som Brændevinen nu er for dem. Jeg tillader mig da i den Anledning, som dette Forslag giver dertil, at henlede Opmærksomheden paa, at der i „Haandbog i Skovbrug“ Side 721 er omtalt en Foranstaltning, som er sat i Værk nogle Steder, og som gør det muligt for Skovarbejderne at undvære den Stimulans, som Brændevinen nu er for dem. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Stykke af, hvad der er skrevet.

Efter at der er givet en Skildring af, hvor uheldig Skovarbejderen er stillet, naar han skal spise denne frosne Mad og dertil drikke iskoldt Øl, og at det saa er vanskeligt for ham at undgaa at drikke Brændevin dertil, hedder det: „Vi kunne i saa Henseende gavne baade Skovbruget og Arbejderne ved at opstille lette, flyttelige Skure paa Arbejdspladserne; Skuret maa have Bord og Bænke med Plads til 6—10 Mand, desuden bør det udstyres med Vindue, Knagerække og et Par Ventilertiler samt med et Kogeapparat, saaledes at Folkene kunne lave Kaffe til Maaltiderne. Her kan Værktøj og Gangklæder tillige opbevares, og Arbejderne kunne søge Ly under Uvejrlid i Stedet for at spille Tiden ved at gaa hjem. Hensigtsmæssigst laves Skuret vist af savskaarne Lægter og gode Tagspaan; det bør kunne skilles ad og samles med Kiler som et Klædeskab, og det maa ikke være tungere, end at det let kan flyttes og stilles op. Et Skur, der kan rumme 8 Mand, koster ifølge V. Neergaards Meddelelse (Tidsskrift for Skovvæsen 1895, A., Side 103) kun 24 Kr.“

Det er klart, hvilke Fordele der kunde naas, hvis Staten i sine Skovstrækninger og vel ogsaa for Sorø Akademis og Universitetets Skoves Vedkommende vilde bringe saadanne let flyttelige Skure i Anvendelse. For det første vilde Arbejderne der kunne opbevare deres Mad og Drikke, saa at det ikke frøs, de vilde kunne samles der og spise og altsaa undgaa at sidde ude i den fri Luft i Frost og Glud. En enkelt Mand af Holdet vil i Forvejen paa det Kogeapparat, som findes i Skuret, kunne koge Kaffe til hele Holdet, og Kaffen vil da for dem kunne erstatte det, som Brændevinen nu er for dem. Derved ville Arbejderne vinde baade i Sundhed og i Kraft, og der vil spares Tid for Arbejdsgiveren, i dette Tilfælde Staten, idet Arbejderne nu mange Gange maa forlade Arbejdet og gaa en lang Vej — hvad der spilder Tid for dem — naar Forholdene helt umuliggøre, at de kunne spise ude i Skoven. Den hele Foranstaltning vil ikke blive synderlig dyr, naar et saadant Skur efter de her givne Oplysninger kan leveres for 24 Kr. Da det hele kun drejer sig om at bringe i Anvendelse i ethvert Fald som en første Foranstaltning 100 Skure, er det jo kun en ganske ringe Udgift. Hvis den viser sig lykkebringende, vil man utvivlsomt fra Statens Side være villig til at gaa videre.

Det er jo klart, at der i en saadan Foranstaltning fra Statens Side ogsaa vil